

24 september 2011

We worden om 9.30u. door Jean Takombe opgehaald. In het ziekenhuis Ngaliema waar Jean diensthoofd cardiologie is, zal Yves om 11u. voor een aantal artsen zijn voordracht geven: 'Les maladies chroniques non-transmissibles (MCNT), une épidémie mondiale – Yves Kluyskens, Be-cause Health, Juin 2011'. Ngaliema is het vroegere Elisabeth ziekenhuis. Om 11.30u. zijn 12 artsen aanwezig en kan Yves aan zijn voordracht beginnen. Er wordt aandachtig geluisterd en nadien, op één vraag na, zijn alle gestelde vragen relevant. Eer we naar bij Jean thuis vertrekken krijgen we door Mamman Germaine een rondleiding in de grote en tamelijk goed uitgeruste materniteit. Voor het eerst sinds 1982, toen ons zontje Piet in het UZ Gent opgenomen was, zie ik kindjes in een couveuse liggen. Eén van de kindjes ademt heel zwaar. Pietje lag ook in een couveuse met geen al te fameuze vooruitzichten. Kort passeert de 'film' van 1982 nog eens in mijn hoofd: koele rillingen en verdriet. Ik bezoek ook de dienst revalidatie/kinesithérapie. De meeste patiënten komen ambulante. Ik kan niet zeggen dat ik onder de indruk ben, tenzij... er is hier nog veel te doen, niveaugewijs dan.

Tijdens het middagmaal bij Jean praten we wat bij. Na het avondmaal bij de Kapucijnen drinken we met zijn drieën, Yves, Pol en ik een pintje. Er barst een hevig onweer los en enorme hoeveelheden regen vallen uit de lucht.

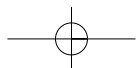
25 september 2011

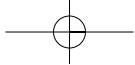
Er wordt verwacht dat we om 7u. klaar staan met onze bagage. Edgard zal ons komen halen. We moeten, nadat we ook Emery opgehaald hebben, naar CAA in de sixième rue voor de check-in. Edgard zal ons erdoor gidsen.

Check-in? Een chaotisch gedoe, een chaotisch spektakel waar je beter als toeschouwer probeert van te genieten dan dat je het als gestresseerd lijdend voorwerp ondergaat. Het is er niet alleen chaotisch omdat er teveel volk in het te kleine lokaal aanwezig is of omdat je van het ene loket naar het andere moet. Nee, vooral de onlogisch georganiseerde procedures en het ongedisciplineerd en onrespectvol voorkruipen, luidop discuten en gesticuleren omdat iemand voor genomen wordt - die heeft de bediende dan wel wat dollars in de hand gestopt om voor genomen te worden, is er de oorzaak van dat het hier één en al chaos is. Na goed twee en een half uur (!) is het spektakel voorbij.

Van de check-in rijden we naar een gigantisch warenhuis, in de seizième rue als ik me niet vergis, om een cartouche te zoeken voor de kopieermachine in Katako-Kombe. In dat warenhuis dat door Libanezen gerund wordt, vinden we niets. Noch het centrum van de stad, alles is daar gesloten, noch in 'Victoire', noch in Lemba waar alle winkeltjes en dergelijke open zijn, vinden we een gepaste cartouche. Het ziet ernaar uit dat we dus hiervoor op Herman beroep zullen moeten doen vanuit Katako-Kombe (Noot dd. 7 januari 2012: In Katako-Kombe hebben we dit over het hoofd gezien).

Na de middag belt Yves Mamman Germaine op en nodigt haar uit om een terrasje te doen. Rond 16u. komt ze bij de Kapucijnen aan. Eerst bespreken we haar verslag over haar verblijf in Katako-Kombe (drie maanden tot juni 2011).

Dan trekken we naar een terrasje op het plein (google maps***) aan de andere kant van de boulevard Lumumba. De boulevard is sinds kort gedeeltelijk verbreed en geasfalteerd. Het vergt extreme oplettendheid, heksentoeren soms, om aan de andere kant te geraken. Eerst moet je over een diepe, betonnen kanalisatie springen (zie hierboven zoon van Camille), dan de brede weg over spurten en aan de overkant kort stoppen om niet in de kanalisatie te sukkelen. Atleten

zullen die laatste 'move' wel in één keer kunnen uitvoeren. Eens je over die tweede kanalisatie gesprongen bent, kan je relatief rustig naar het plein wandelen. We praten verder bij een koele pint, kinderen spelen blootsvoets voetbal op het plein. Na zonsondergang eten we op een naastgelegen terrasje kip met frieten en ook kip van de grill: lekker!

Om 21u. is het bedtijd, morgen om 6u. zullen we naar N'dlili vertrekken.

